

บทบรรณาธิการ

จุฬาลงกรณ์วารสารฉบับนี้เป็นฉบับสุดท้ายในความรับผิดชอบของบรรณาธิการปัจจุบัน ขอถือโอกาสนี้ขออภัยต่อท่านผู้อ่านทุกท่าน ที่ได้ปฏิบัติหน้าที่บกพร่องเป็นอย่างมาก ไม่สามารถจะดำเนินการให้วารสารออกได้ตรงตามกำหนด ปัญหาเฉพาะหน้าในขณะนี้ คือ กำหนดเวลาออกวารสารจริง ๆ นั้น คลาดเคลื่อนกับวันที่ซึ่งแสดงอยู่ในวารสาร 1 ปีเต็ม ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป ข้อความบางประการในวารสารจะค้างกับกำหนดเวลาวารสารออกซึ่งแสดงอยู่บนปกซึ่งจะทำให้ผู้อ่านในอนาคตเกิดความสับสนได้ และการอ้างอิงบทความในเอกสารก็จะคลาดเคลื่อนตามไปด้วย การจะแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยวิธีการออกวารสารเพิ่มจำนวนในระยะเวลาอันสั้นนั้น ประสพความล้มเหลวมาแล้ว เพราะเป็นวิธีที่เพิ่มงานให้ผู้ดำเนินงานอีกเท่าตัว ได้ปรึกษากับบรรณาธิการและคณะกรรมการใหม่ได้ข้อยุติซึ่งเห็นว่าเหมาะสมคือวารสารฉบับต่อจากนี้ไป จะใช้เลขลำดับประจำวารสารเรียงต่อไปเป็น **ปีที่ 20 ฉบับที่ 1** แต่กำหนดวันที่วารสารออกจะใช้เป็น **มกราคม พ.ศ. 2519** ตามความเป็นจริง ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการรวบรวมวารสารเก็บเข้าห้องสมุดสำหรับใช้ค้นคว้าในอนาคตและป้องกันไม่ให้เกิดความสับสนในการเรียงลำดับเล่ม

ปัญหาอีกประการหนึ่งที่ค่อนข้างจะสำคัญสำหรับจุฬาลงกรณ์วารสาร คือ การเลือกบทความ ผลงานที่เสนอไปทั้งสิ้นเป็นไปตามมาตรฐานของคณะบรรณาธิการ จึงอาจจะไม่มีคุณค่า หรือให้ประโยชน์เท่าที่ควรก็ได้ การขาดข้อวิจารณ์จากผู้อ่านทำให้ไม่มีข้อมูลที่จะนำมาแก้ไขปรับปรุงวารสารให้ดีขึ้น จึงอยากจะขอร้องให้ท่านผู้อ่านช่วยเสนอความคิดเห็นบ้าง แม้ว่าผู้เขียนจะพ้นจากหน้าที่แล้วก็ยังคิดว่าคณะบรรณาธิการใหม่คงจะต้องการข้อมูลเหล่านี้แน่นอน

ปัญหาในด้านมาตรฐาน และคุณค่าของวิชาการนั้นกว้าง และมีแนวทางให้คิดได้มาก จำเป็นต้องอาศัยเป้าหมายของวารสารเป็นสำคัญ จุฬาลงกรณ์วารสารตั้งเป้าหมายไว้กว้าง ๆ เพียงประสงค์ให้วารสารเป็นสื่อกลางเผยแพร่วิชาการที่เป็นประโยชน์แก่แพทย์ในประเทศไทย ไม่จำกัดว่าจะเป็นวิชาการขั้นพื้นฐาน หรือประยุกต์ การตั้งเป้าหมายที่กว้างเช่นนั้นเพราะต้องการให้นักวิชาการมีโอกาสเผยแพร่ทั้งงานวิจัย และความก้าวหน้าใหม่ ๆ ทางวิชาการซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่แพทย์ทั่วไป นอกจากนี้ยังหวังจะให้เป็นที่วิพากษ์ปัญหาการหาบทความไปด้วยในตัว จนปัจจุบันนี้ยังไม่อาจจะประเมินได้ว่า บทความ

ที่เสนอไปนั้นมิมีประโยชน์ต่อผู้อ่านบ้างหรือไม่ แม้ว่าจะได้เคยส่งแบบสอบถามไปยังท่านผู้อ่าน ก็ได้รับคำตอบมาไม่มากพอที่จะใช้วิเคราะห์ผลอย่างแท้จริง ส่วนด้านกรหาบทความก็ยังคงมีปัญหอยู่บ้าง แม้ว่าจะได้รับบทความจำนวนมากขึ้น แต่ก็ด้วยสาเหตุประการอื่นซึ่งจะไม่ขอวิจารณ์ในที่นี้

มูลเหตุของการหาบทความยากนั้นซับซ้อนมาก ไม่อาจจะวิจารณ์ให้ละเอียดได้ในที่นี้ แต่จะขอกล่าวถึงเหตุ 2 ประการซึ่งได้รับฟังมา และเห็นว่าอยู่ในวิสัยที่จะแก้ไขได้ ประการแรกคือ **“จุฬาลงกรณ์เวชสารเป็นวารสารซึ่งไม่ได้มาตรฐานใช้อ้างอิงลำบาก เพราะเป็นภาษาไทย และแพร่หลายจำกัดอยู่เฉพาะในประเทศเท่านั้น”** อีกประการหนึ่งคือ **“การเขียนบทความทางวิชาการเป็นภาษาไทยนั้นยากกว่าเขียนเป็นภาษาต่างประเทศ”**

เป้าหมายของจุฬาลงกรณ์เวชสารอยู่ที่ประโยชน์ซึ่งจะเกิดต่อวงการแพทย์ทั่วไปในประเทศ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องอยู่เองที่มาตรฐานความลึกซึ้งในทางวิชาการย่อมจะต่างไปจากวารสารต่างประเทศ มาตรการทางวิชาการที่ใช้ในการคัดเลือกบทความประการแรกเน้นหนักไปในทางความถูกต้องและเชื่อถือได้ ส่วนความลึกซึ้งนั้นเป็นรองลงมา ทั้งนี้เพราะมีความเห็นว่า วิชาแพทย์ในปัจจุบันมีมากจนเหลือวิสัยที่แพทย์แต่ละท่านจะรู้ได้หมดทุกประการ ความรู้บางอย่างอาจจะไม่ลึกซึ้งสำหรับผู้เชี่ยวชาญ แต่ก็เป็นที่ประโยชน์อีกมากต่อแพทย์ทั่วไปในการทำเวชปฏิบัติ อย่างไรก็ตามคณะบรรณาธิการได้พยายามอย่างที่สุดที่จะให้มีทฤษฎี และข้ออธิบายทางวิชาการเป็นหลักฐานมากพอสมควร

การที่วิธีพิจารณาคัดเลือกเรื่องเน้นหนักไปในทางความถูกต้อง และเชื่อถือได้นั้น เหตุผลสำคัญอยู่ที่การทำงานของแพทย์ต้องรับผิดชอบต่อชีวิต และความทุกข์ทรมานของผู้ป่วย ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะมากน้อยเท่าใด ย่อมให้ผลในทางเพิ่มความทุกข์ของผู้ป่วยทั้งสิ้น การเสนอบทความที่เชื่อถือไม่ได้ หรือคลาดเคลื่อนจากความจริง ย่อมเท่ากับส่งเสริมให้เกิดความผิดพลาดในการปฏิบัติงานมากขึ้น ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าคณะบรรณาธิการจะตัดสินใจเด็ดขาดโดยไม่มี การผิดพลาด ความรู้และประสบการณ์ของทุกคนย่อมอยู่เฉพาะในวงจำกัดเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ทั้งท่านผู้อ่าน และผู้เสนอรายงานควรจะต้องอ่าน และเขียนด้วยวิจรรณญาณที่สุชุม

ความจำเป็นที่ต้องให้ผลงานวิจัยแพร่หลายทั่วไปเพื่อประโยชน์ทางวิชาการเป็นสิ่งที่ถูกต้องแน่นอน แต่ในเวลาเดียวกันก็อยากจะขอร้องให้เห็นความจำเป็นของการเผยแพร่วิชาการในวงการแพทย์ของประเทศไทย ทั้งนี้เพราะจะต้องยอมรับความจริงว่าแพทย์ที่อยู่นอกมหาวิทยาลัยไม่อาจจะหาวารสาร

การแพทย์ต่างประเทศอ่านได้สะดวกนัก อีกทั้งการอ่านภาษาต่างประเทศก็ไม่สะดวกเสมอไปสำหรับแพทย์ทุกท่าน ความรู้ความชำนาญทางการแพทย์ที่ศึกษาค้นคว้าขึ้นในประเทศคงจะต้องมีความสัมพันธ์กับปัญหาสุขภาพภายในประเทศไม่มากนักน้อย ดังนั้นจึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่แพทย์ในประเทศจะได้มีโอกาสรับทราบ และนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์

การมองข้ามคุณประโยชน์เหล่านี้ไปเสียจึงเป็นสิ่งที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง ถ้านักวิชาการทุกท่านจะช่วยเหลือกันสักเล็กน้อยโดยพยายามเสนอผลงานให้เป็นที่ยอมรับกันในประเทศโดยทั่วถึง ก็จะเป็นการช่วยยกมาตรฐานการแพทย์ในประเทศให้สูงขึ้นกว่าในปัจจุบัน

เมื่อพิจารณาถึงความลำบากในการเขียนบทความวิชาการเป็นภาษาไทย พอจะเป็นสาเหตุของปัญหาได้บ้าง ในการศึกษาวิชาแพทย์ ทั้งตำรา และอาจารย์ใช้ภาษาต่างประเทศอยู่เป็นประจำ เป็นเหตุให้ผู้ที่ศึกษาทั้งได้รับฟัง อ่าน และเขียนเรื่องวิชาการเป็นภาษาต่างประเทศอยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้แพทย์ที่ได้ไปศึกษาต่อต่างประเทศก็ถูกบังคับให้ใช้เป็นประจำมากขึ้นไปอีก เมื่อประสบการณ์เกี่ยวกับวิชาการทุกอย่างมีสื่อกลางเป็นภาษาต่างประเทศอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้ ทำให้เกิดความเคยชินจนติดตัว นอกจากนั้นศัพท์แพทย์ที่เป็นภาษาต่างประเทศก็ยังไม่เคยได้รับการสนับสนุนทั้งในด้านวิวัฒนาการ และการใช้ แม้จนกระทั่งคำสามัญก็ยังคงใช้เป็นภาษาต่างประเทศ ด้วยเหตุเหล่านี้การเขียนบทความวิชาการเป็นภาษาไทยจึงเกิดความลำบากกว่าที่ควร

ศัพท์ทางแพทย์จำนวนไม่น้อยที่ไม่อาจจะแปลได้ หรือถ้าแปลแล้วก็ได้ความหมายไม่สมบูรณ์เท่ารากศัพท์เดิม บางครั้งการบรรยายทางอ้อมก็อาจจะช่วยให้ได้ความหมายสมบูรณ์ยิ่งขึ้น แต่ก็ทำให้ไม่สะดวกเท่าใช้รากศัพท์เดิม อย่างไรก็ตาม ถ้าพิจารณาให้ละเอียดจะเห็นได้ชัดว่า บทความวิชาการจำเป็นต้องใช้ศัพท์แพทย์เพียงจำนวนจำกัดเท่านั้น ส่วนใหญ่เป็นการบรรยายความธรรมดาซึ่งอาจจะใช้ภาษาไทยได้โดยไม่ขัดเขิน ด้วยเหตุนี้ปัญหาที่แท้จริงจึงไม่ใช่อยู่ที่ศัพท์แพทย์ แต่อยู่ที่ขาดความชำนาญในการเขียนบรรยายความภาษาไทยนั่นเอง เมื่อเป็นเช่นนี้การแก้ปัญหาก็อยู่ที่การฝึกฝนเขียนบรรยายความภาษาไทย ซึ่งควรจะไม่ยากจนเหลือวิสัยสำหรับคนไทยที่ใช้ภาษาไทยอยู่ทุกวัน ถ้าจะใช้ความพยายามเพียงสักหนึ่งในสิบส่วน ของที่ได้กระทำมาแล้วสำหรับภาษาต่างประเทศก็คงจะมีความสามารถเขียนได้เป็นอย่างดี

แรงกระตุ้นที่จะทำให้การกระทำทุกอย่างสัมฤทธิ์ผลอยู่ที่การเล็งเห็นความสำคัญของการกระทำนั้น ถ้าแม้ว่ามองไม่เห็นความสำคัญ หรือไม่มีความจำเป็นบังคับแล้วสิ่งซึ่งง่ายที่สุดก็ไม่อาจจะปฏิบัติให้สำเร็จไปได้

การที่ยกเรื่องภาษามากกล่าวเสียยียาวนั้นมิใช่ว่าจะมีข้อรังเกียจภาษาต่างประเทศ แต่เพราะเห็นว่าปัญหาข้อนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อมาตรฐานวิชาการของวงการแพทย์ในประเทศ ความขาดแคลนวารสารวิชาการ และตำราแพทย์ภาษาไทย ทำให้ผู้ที่ไม่สนัทภาษาต่างประเทศขาดโอกาสเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ตนเอง การแก้ปัญหโดยนักวิชาการพยายามช่วยกันเขียนเรื่องวิชาการเป็นภาษาไทยคงจะง่ายกว่าที่จะกระตุ้นให้แพทย์ไทยทั้งชาติฝึกฝนความสามารถในการอ่านภาษาต่างประเทศ และแสวงหาวารสารต่างประเทศมาอ่าน

จุฬาลงกรณ์เวชสารเป็นสื่อกลางของคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในการเผยแพร่วิชาการสู่วงการแพทย์ในประเทศไทย หน้าที่ซึ่งจะต้องรับผิดชอบจึงหลีกเลี่ยงปัญหาทางด้านมาตรฐานและประโยชน์ของวิชาการไม่พ้น

การดำเนินงานของจุฬาลงกรณ์เวชสารอยู่ในความดูแลของ คณะแพทยศาสตร์ และ คณะบรรณาธิการที่ถูกแต่งตั้งขึ้น แต่ผู้ตัดสินใจคุณค่าของวารสาร คือ ผู้อ่าน ถ้ามีช่องว่างเกิดขึ้นระหว่างบุคคลทั้ง 3 กลุ่มนี้เป้าหมายของวารสาร ก็ไม่อาจจะสมบูรณ์ได้ ความร่วมมืออย่างแท้จริงจากทุกกลุ่มเท่านั้นที่จะช่วยให้จุดประสงค์ของจุฬาลงกรณ์เวชสารสัมฤทธิ์ผลได้

วิชัย โปษยะจินดา